

Debatten tilbage til det eneste Spørgsmaal, der i Dieblisset foreligger, nemlig om Sagens Tilbagevisning til Udvalget. Den ærede sidste Taler bemærkede, at det havde været ham overraskende, at Forslaget derom fremkom netop fra det Mindretal, hvortil jeg hører, og jeg skal villig indrømme, at det vilde have været os langt kjædere, om Forslaget var fremkommet fra et af de to første Mindretal. Jeg for mit Bedkommende vilde have sat større Pris derpaa og skulde med Glæde have understøttet et saadant Forslag. Men da det nu ikke er fremkommet fra noget af disse Mindretal, troede vi det rigtigt selv i det sidste Dieblis at gjøre det Forsøg paa en Løsning, som vi have udtrykt i det foreliggende Forslag. Grundene til dette har jeg allerede igaar tilladt mig at fremhæve, og jeg ser ikke nogen væsentlig Grund til nu udsærlig at vende tilbage til disse Argumenter. Nogle af dem ere blevne mindre rigtigt forstaaede, nogle ligefrem misforstaaede og urigtigt gjengivne; men jeg antager ikke, at dette har saa stor Vægt, at jeg skulde være nødsaget til at trætte Thinget med at vende tilbage til dem. Kun finder jeg mig foranlediget til den Ytring, at, naar et æret Medlem har bebrejdet os, at vi ikke allerede her have antydet, hvilke Ændringer vi have tænkt os i Forslaget, saa ville vistnok Alle erkjende, at det uheldigste Sted til at gjøre saadanne Antydninger eller søge at bane Veien for saadanne Ændringer, vilde være en Forhandling her i Salen; og behøvede dette noget yderligere Bidnesbyrd, kan det findes i den høist beynnderlige Misforstaaelse, som den ærede sidste Taler (Suel) har gjort sig skyldig i, af de saa Bemærkninger, jeg gjorde om, hvad en saadan Tilbagevisning til Udvalget vilde praktisk kunne føre til. Vi have anført de Grunde, som synes os at kunne tale for noget Saadant, og særlig er der peget hen paa, at den ærede Minister havde i sit første Foredrag givet en vigtig Udtalelse, der ikke før var kjendt. Jeg antager, at det var til denne Udtalelse, det ærede Medlem for Randers (N. P. Jensen) sigtede, da han nylig afbrød Taleren (N. P. Jensen: Ja!), nemlig den høitærede Selskabspræsidents Tilkjendegivelse af, at Ministeriet vilde være villigt til at gaa meget vidt i Indrømmelser, naar blot det væsentlige Diemed med Loven blev naaet. Jeg tror derfor heller ikke, at det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Albetti) havde Ret, naar han fremstillede paa den ene Side vor Betænkning saaledes, som om vi „ikke vilde vide af Ændringer at sige“, og paa den anden Side Ministeriets Optræden saaledes, som om det „med Haan“ havde afvist en Konference med Udvalget. Jeg blev særlig forbauset over, at Udtrykket „med Haan“ kom med, thi jeg tror dog, at Enhver, som vil gjenemlæse den høitærede Finansministers Skrivelse af 25de November, der er trykt som Anhæng til Udvalgets Betænkning, maa erkjende, at om „Haan“ kan der

i denne Skrivelse ikke være den fjerneste Tale. Jeg ser end ikke, at der i denne Skrivelse ligger en „Udvisning“ af Konference; den er kun en Udtalelse om, at Ministeren efter den da foreliggende hele Stilling ansaa det for at være unyttigt at opholde Tiden med en saadan Konference. Der maa altsaa komme nye Momenter op, for at at den kunde blive nyttig, og det er saadanne nye Momenter, som vi to kunne findes i den første Debat. Vi opgive ikke, fordi Sagen vises tilbage, vort Ønske om, at den maa kunne fiude en hurtig Afgjørelse; tværtimod. Jeg tillod mig i Gaar at fremhæve, hvorledes det stillede sig med Hensyn til dette Punkt, at ganske vist ville vi ansæ en hurtig Bevilling til Bestindien for det Bedste, men hellere end at faae Sagen nu absolut fortaestet, hvilket der synes overveienende Sandsynlighed for, hvis vi strax skulle afstemme over Overgangen til 3die Behandling, vilde vi finde os i nogen Udsættelse i Gaar om, at der derved mulig kunde findes en Løsning. Den ærede Ordfører for det relative Flertal fandt heri en „Frontforandring“. Nu veed jeg oprigtig talt ikke, at en Frontforandring er noget saa særdeles Uvhæderligt; det anses i al Krigsførelse for at være en taktisk Bevægelse, der til enkelte Tider kan være særdeles hensigtsmæssig; den kan være vanskelig, men den lader sig udføre, og stundom vinder man Seier derved. Men hvad her er Tale om, er virkelig ikke nogen „Frontforandring“. Hvis man endelig vil bruge en Vignelse derom, vil jeg sige, at vi vare komne til at staa ved en Flod og ikke vare i Stand til at komme over den paa det Sted, hvor vi befandt os; vi foreslaa da at gaa lidt til den ene eller anden Side for at prøve paa at finde et Badesed, hvor vi og Sagen kunne slippe over. Maaske komme vi ikke ganske tørstøede over; Vandet kan stige mer eller mindre høit. Men vi finde dog maaske, naar vi omhyggelig søge, et Badesed, hvorved vi kunne frelse denne Sag, medens vi ved at gaa til den Afstemning, der kun har til Thema: „Overgang til 3die Behandling“, vilde være udsatte for, hvorledes det end gif os selv, at se den vestindiske Sag drukne i Floden. Dette synes mig at være en i og for sig forstaaelig Løse, og jeg ser ikke, at man derved i mindste Maade kompromitterer sig. Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) udtalte sig ikke ganske overensstemmende i den første og den sidste Del af sin Tale om, hvorledes han var fultil til det foreliggende Afstemningspunkt. Den ene Gang sagde han, at, efter at han havde faaet at vide, at vi skulde opløses, hvis dette Forslag ikke vedtoges, vilde han stemme imod det, men at han ogsaa uden denne Trusel alligevel vilde have stemt imod det. Lidt senere blev det derimod sagt, at det ærede Medlem ogsaa kunde se Sagen saaledes, at han vilde have stemt for Forslaget, naar der ikke havde været stillet en Op-løsning i Udsigt, og jeg antager, at det er de